

Arrest

nr. 87 630 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest nr. 85 322 van 30 juli 2012, waarbij de debatten heropend worden.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2009 werd ingediend door:

C., E. H.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Ain Orma op 00.00.1965

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 125.02.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd 05.05.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Dit betekent dat betrokkene zich niet dienstig kan beroepen op het criterium 2.8B.

Betrokkene verklaart dat hij familie heeft in België en beroept zich op het art. 8 van het EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef er immers 41 jaar vooraleer hij naar België kwam.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij geen toekomst zou hebben in zijn land van herkomst, maar betrokkene verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere verklaringen kunnen ondersteunen.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, inspanningen heeft geleverd om Nederlands te leren, perfect Frans zou spreken, bereid is om te werken, geen toevlucht heeft gezocht tot maatschappelijke dienstverlening, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 14 september 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij bij verwijzing naar artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een exceptie van onontvankelijkheid op, daar het verzoekschrift van de verzoekende partij geen middelen bevat en in recht onvoldoende behoorlijk onderbouwd werd om als ontvankelijk te worden beschouwd.

De middelen worden hieronder ondernomen. Dit laat niet aan de duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip 'middel' in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, met name een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel, dan wel rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen zelf aangeeft dat de verzoekende partij *“de beweerde schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht”* aanvoert, doch dat de onderbouwing ervan summier is, en er tevens in geslaagd is hierop vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van respectievelijk *“de motiveringsplicht”* en van *“de regels van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht”* daar de verwerende partij volgens haar uitgaat van de verkeerde premisse, dan wel veronderstelling, dat haar in het kader van de beoordeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf werd gevraagd een arbeidskaart B voor te leggen.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van beide middelen in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“1. De motiveringsplicht

DVZ komt tot de beslissing van ongegrondheid omdat men vertrekt van een verkeerde premisse nl men stelt dat het verzoek tot regularisatie ongegrond is omdat verzoeker niet voldaan heeft aan haar vraag tot voorleggen van een arbeidskaart.

Aangezien de vraag nooit werd gesteld vertrekt de DVZ van verkeerde premisse en is de beslissing niet voldoende gemotiveerd ;

2. Schending van de regels van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht

Daar de beslissing werd genomen op grond van een verkeerde veronderstelling en een verkeerde premisse is de beslissing niet zorgvuldig genomen en is de zorgvuldigheidsplicht inzake behoorlijk bestuur geschonden.”;

blijkt dat de verzoekende partij - in tegenstelling tot de eerste bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat zij niet voldoet aan criterium 2.8B van de vernietigde instructie daar zij een arbeidskaart B afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid dient voor te leggen, dat uit een aan haar verzonden schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk blijkt dat instructies voor de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zullen worden gegeven onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, doch dat ingevolge een schrijven van het Vlaams Gewest blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd - in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert dat de verwerende partij niet kon besluiten dat zij niet voldeed aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie op grond van het motief dat zij geen arbeidskaart kon voorleggen, in hoofdzaak middels de verantwoording dat *“de vraag nooit werd gesteld”*. Deze voorwaarde een arbeidskaart B voor te leggen, kadert in het criterium 2.8B zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de

verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

3.2 Uitdrukkelijk uitgenodigd te reageren op het tussengekomen tussenarrest nr. 85 322 van 30 juli 2012 van de deze Raad, stelt de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 augustus 2012 te volharden in de middelen zoals aangegeven in het verzoekschrift. De verwerende partij verwijst naar de stukken van het dossier.

3.3 De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een

verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat het gehele betoog van de verzoekende partij erop gericht is te verduidelijken dat zij - zij het middels de gegeven verantwoording geen kennis te hebben van de vereiste een arbeidskaart B voor te leggen - wél in aanmerking komt voor de gegrondverklaring van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat zij in essentie een toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de *“motiveringsplicht”* en de *“zorgvuldigheidsplicht”* als beginsel van behoorlijk bestuur, betoog dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

3.4 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN